

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti: **FVE Horní Libchava 1, s.r.o.**, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, zastoupená Mgr. Ing. Tomášem Němcem, advokátem se sídlem Masarykova 8/10, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 2.12.2010, č.j. 13116-8/2010-ERU, a proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 20.7.2012, č.j. 07254-3/2012-ERU,

t a k t o:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ve veřejném zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2010, č.j. 13116-8/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017588 na výrobu elektřiny se vznikem oprávnění a termínem zahájení licencované činnosti ke dni právní moci tohoto rozhodnutí (2.12.2010) na dobu 25 let. Žalobce se též domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.7.2012, č.j. 07254-3/2012-ERU, kterým bylo předchozí rozhodnutí o udělení licence změněno v údajích ohledně sídla osoby zúčastněné na řízení.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný ve správním řízení zahájeném na žádost o udělení licence ze dne 27.10.2010 vedeném podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), udělil osobě zúčastněné na řízení licenci na výrobu elektřiny ve fotovoltaické elektrárně. Na základě této licence vzniklo osobě zúčastněné na řízení oprávnění k výrobě elektřiny od 2.12.2010 na dobu 25 let. Sídlem osoby zúčastněné na řízení byla „Plzeň, Na Roudné 443/18“, rozsah podnikání na základě licence byl vymezen celkovým instalovaným výkonem 1,998 MW, provozovna byla vymezena jako „FVE Horní Libchava, k.ú. Horní Libchava, obec Horní Libchava, p. č. 1607, 1665/1“.

Na základě žádosti o změnu licence ze dne 10.7.2012 pak žalovaný dne 20.7.2012 rozhodl o změně této licence; v údajích o držiteli licence (osobě zúčastněné na řízení) bylo změněno sídlo „Plzeň, Na Roudné 443/18“ na „Praha, Nusle, Hvězdova 1716/2b“.

Žalobce se nyní domáhá zrušení obou těchto rozhodnutí žalobou ve veřejném zájmu, jenž je podle jeho názoru dán především okolností, že licence byla udělena bez toho, že by pro její vydání byly splněny podmínky, a že rozhodnutí o změně licence je rozhodnutím nepřezkoumatelným.

II. Shrnutí žaloby

Podle žalobce pro udělení licence nebyly splněny podmínky stanovené energetickým zákonem a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Pokud jde o rozhodnutí o změně licence, pak toto rozhodnutí formálně mění celé původní rozhodnutí o udělení licence, ze správního spisu však nelze dohledat, z jakých důvodů bylo takto rozhodnuto a jaké důkazy byly provedeny, a změna neplyne ani z „kompletního výroku“ (z něj nelze seznat, jak se rozhodnutí o změně licence dotýká původního rozhodnutí, zda jej celé nahrazuje anebo zda tak činí jen v rozsahu, v němž bylo ve skutečnosti prováděno řízení o změnu licence).

Pokud jde o samotné rozhodnutí o udělení licence, to je podle žalobce zatíženo vadami řízení spočívajícími v tom, že žalovaný neodstranil rozpory v žádosti a licenci udělil i přes nejasnosti o skutečnostech rozhodných pro udělení licence. Žadatel o licenci musí prokázat vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení a splnit finanční a technické předpoklady pro výkon licencované činnosti. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Žalovaný byl nadto vázán žádostí, o níž rozhodoval. Konkrétní vady řízení, jež udělení licence předcházelo, podle žalobce spočívají v tom, že osoba zúčastněná na řízení předložila zprávu o revizi elektrické instalace, z níž plyne, že jako místo instalace je uvedeno „VÝSTAVBA FOTOVOLTAICKÉHO SYSTÉMU v k.ú. Horní Libchava, parc. č. 1577/1, 1607, 1665/11“, což odpovídá údajům uvedeným na žádosti o udělení licence, avšak licence byla udělena s identifikací provozovny pozemky parc. č. 1607 a 1665/1 (v k.ú. Horní Libchava). To neodpovídá ani údajům vyplývajícím z kolaudačního souhlasu vydaného Městským úřadem Česká Lípa ze dne 30.11.2010, neboť tam jsou pozemky identifikovány parc. č. 1607 a 1665/11.

Dále ze shora uvedené zprávy o revizi plyne, že venkovní prostory mají povahu prostoru zvlášť nebezpečného, avšak osoba zúčastněná na řízení nedoložila stanovisko Technické inspekce České republiky. Nadto se zpráva o revizi týká pouze elektrické instalace NN části fotovoltaického systému. Pak žalovaný nemohl při rozhodování o udělení licence uzavřít, že osoba zúčastněná na řízení doložila splnění technických předpokladů k zajištění licencované činnosti.

Ze shora uvedených důvodů tedy žalobce dovozuje, že licence byla udělena, aniž pro to byly splněny podmínky a aniž by byly ozřejměny rozpory v podkladech. Rozhodnutí o udělení licence je nezákonné a rozhodnutí o udělení licence je nepřezkoumatelné. Proto navrhuje žalobce zrušení obou rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby, neboť pro udělení licence byly splněny podmínky a rozhodnutí o změně licence není zatíženo nepřezkoumatelností. V doplnění svého vyjádření pak žalovaný uvedl, že s ohledem na systémová a personální opatření s podporou vlády a prezidenta České republiky k zajištění revize licenčních spisů, jejichž součástí je i podání žalob nejvyššího státního zástupce (tedy i této žaloby), ponechává posouzení důvodnosti žaloby zcela na úvaze soudu.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření zpochybňuje veřejný zájem, pro který byla žaloba podána, věcně pak pokládá žalobu za nedůvodnou. Stanovisko Technické inspekce České republiky nebylo povinnou náležitostí pro udělení licence. Přestože osoba zúčastněná na řízení disponuje revizní zprávou i pro části

VN fotovoltaické elektrárny, její předložení také nebylo třeba pro udělení licence. Jestliže jsou pak v rozhodnutí o udělení licence uvedena jiná parcelní čísla, jde o administrativní pochybení žalovaného, které nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí o udělení licence. I rozhodnutí o změně licence bylo vydáno v souladu se zákonem a jasně z něj plyne jeho obsah i rozsah provedených změn.

Osoba zúčastněná na řízení tedy pokládá žalobu za nedůvodnou. V doplnění svého vyjádření pak svoji argumentaci doplnila a věcně setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

V. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), je žaloba (proti rozhodnutí správního orgánu) oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žaloba byla podána dne 2.12.2013, žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 2.12.2010, žalobou napadené rozhodnutí o změně licence pak nabylo právní moci dne 14.8.2012. Žaloba tedy byla podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., „...může tu jít o případy nepřiliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...“ (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repozitář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V.,

Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.). Žalobce tedy bezpochyby k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je pak určující konkrétně ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonnosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohraničeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence (a o změně tohoto rozhodnutí) představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence (a o její změně). Přestože vsituaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i imperativ Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 2.7.2010 ve věci sp.

zn. 7 As 21/2010, v němž kasační soud akcentuje, že zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (konkrétně vztahů stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonnými rozhodnutími založena oprávnění nebo výhody jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jednotlivce, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu, neboť je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně sám nesl následky svých pochybení. Kupř. podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9.10.2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 150/01 či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 ve věci sp. zn. 7 As 26/2011 musí být podstatou uplatňování veřejné moci kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Právě uvedená východiska, byť plynou z rozhodovací praxe ve věcech nikoli zcela shodných s věcí nyní posuzovanou, se nutně uplatní obecně – a tím spíše pak v nyní posuzované věci konkrétně při presumovaném střetu principu dobré víry jednotlivce (držitele licence) na straně jedné a žalobcem dovozeného závažného veřejného zájmu na „ověření podmínek“, za nichž měla být dobrá víra jednotlivce nastolena, na straně druhé.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, jež tato žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplnou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní věrohodnost či pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, jež tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec neměla být vydána, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Žalobce zpochybňuje udělení licence a její změnu poukazem na vady a nedostatky obsahu a náležitostí skutkových podkladů, které argumentačně dovozuje přímo z těchto skutkových podkladů, jak jsou obsaženy ve správním spise. Zdejší soud tedy důvodnost jednotlivých žalobních bodů posuzoval na základě skutkového

stavu zachyceného v listinách obsažených ve správním spisu, které byly podkladem rozhodnutí o udělení licence a o její změně.

Pokud jde o vyjádření Technické inspekce České republiky, které nad rámec správního spisu předložil žalobce, nejde o listinu, z níž by mohlo vyplynout cokoli ke skutkovému stavu; jde o listinu na podporu právního názoru žalobce, která z pohledu zdejšího soudu nemá prakticky žádný význam (nejvýše z ní může plynout zdroj právního názoru žalobce nebo skutečnost, že shodný právní názor se žalobcem má i někdo jiný – v tomto případě orgán veřejné moci). Totéž zdejší soud konstatuje ve vztahu k odbornému stanovisku ze dne 25.11.2014 předloženému osobou zúčastněnou nařízení (jen s tím rozdílem, že tu jde o právní názor soukromého subjektu). Není-li ani jedna z uvedených listin podkladem ke zjištění skutkového stavu věci (nad rámec obsahu správního spisu), soud jimi nedokazoval.

Předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence (a na ně navazující rozhodnutí o změně licence), tedy rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání, nikoli rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, zdůraznil přitom, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti (tam v oblasti plynárenství) a že právo uvést zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (tam k úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení meritorně nezakládá. K povolení provozu zařízení (tam plynárenského) byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu řízení o udělení licence „...není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva...Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv...“. To je východisko využitelné i ve vztahu k nyní posuzované věci.

Na základě shora shrnutých výchozích premis se tedy zdejší soud zabýval jednotlivými žalobními body.

Žalobce předně brojí proti rozhodnutí o změně licence ze dne 20.7.2012, č.j. 07254-3/2012-ERU, resp. proti způsobu provedení změny, jež se materializovala v „rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence“, které nemění původní rozhodnutí o udělení licence pouze v té části, které se změna týká, nýbrž je fakticky „úplným zněním“ původního rozhodnutí o udělení licence se zahrnutím měněných údajů.

Podle § 9 odst. 1 energetického zákona je držitel licence povinen neprodleně oznámit Energetickému regulačnímu úřadu změny podmínek pro udělení licence podle § 5 a všechny změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence podle § 7, předložit o nich doklady a požádat o změnu rozhodnutí o udělení licence. Podle § 9 odst. 5 energetického zákona v případě rozšíření počtu provozoven, změny technických parametrů stávajících provozoven nebo změny rozsahu vymezeného území je držitel licence oprávněn zahájit výkon licencované činnosti v těchto provozovnách nebo na vymezeném území dnem právní moci rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence.

Žalovaný tedy rozhodoval o změně licence na základě oznámené změny ohledně sídla osoby zúčastněné na řízení, již předtím byla licence udělena, na základě předložených dokladů týkajících se této změny a žádosti o změnu (§ 9 odst. 1 energetického zákona).

Z obsahu žádosti o změnu licence, konkrétně z části 12 formuláře – „Předmět změny (popis změny)“ – plyne, že předmětem byla změna sídla a tím i kontaktní adresy pro doručování písemností opřená o aktuální výpis z obchodního rejstříku. Předmět změny, a tím i samotného řízení o změně, je tím vymezen jednoznačně, tomu odpovídá i obsah rozhodnutí o změně, které se od původního rozhodnutí o udělení licence liší právě v údajích ohledně sídla osoby zúčastněné na řízení. Skutkový důvod ve vztahu k předmětu řízení, tedy ve vztahu ke skutečnostem týkajícím se změny, ani žalobce nezpochybňuje. Sporným není ani to, co se nakonec v původním rozhodnutí o udělení licence změnilo. Přestože rozhodnutí o změně původního rozhodnutí o udělení licence je formulováno jako „úplné znění“ původního rozhodnutí o udělení licence (s promítnutím změny, jež byla předmětem řízení o změně) a výrok rozhodnutí o změně působí jako „celé nové rozhodnutí o udělení licence“, jeho materiální obsah je nutno posuzovat ve spojení s nosnými skutkovými důvody, které vyplývají ze žádosti o změnu a z obsahu správního spisu a které provedenou změnu vymezují.

Rozhodnutí o změně licence je rozhodnutím formulářovým; jde o rozhodnutí o udělení licence, materializováno je jako listina, jež je samotnou „licencí“ (v posledním – právě aktuálním – znění). Byť toto rozhodnutí v sobě zahrnuje původní, změnou dotčený text licence, nemá ve vztahu k předchozímu rozhodnutí o udělení licence právní účinky, jež by bylo obdobné účinkům ve smyslu § 109 odst. 6 správního řádu, tedy „odklizení“ předchozích rozhodnutí týkajících se téže licence. Nemůže být přitom dalším „novým“ rozhodnutím o „udělení“ licence již z toho důvodu, že se skutkově opírá pouze o doklady týkající se změny a zakládá právní účinky pouze ve vztahu k nově posuzovaným skutečnostem v návaznosti na obsah žádosti.

Řízení o změně licence, v němž bylo nakonec vydáno rozhodnutí o změně licence, bylo vymezeno žádostí. Jestliže bylo zažádáno o změnu rozhodnutí o udělení licence z důvodu změny sídla osoby, již předtím byla licence udělena, pak v tomto rozsahu měl žalovaný o žádosti rozhodnout. To se podle zdejšího soudu

také stalo, neboť žalovaný rozhodl tak, že údaj o sídlu osoby zúčastněné na řízení změnil.

Rozhodoval-li žalovaný o změně licence, pak buď mohl vydat rozhodnutí, jehož výrok by obsahoval původní text (z původního rozhodnutí o udělení licence) s údajem o tom, že tento text se nahrazuje, a s novým textem nahrazujícím dosavadní text, tedy s novým údajem ohledně sídla, anebo zvolit takovou formu rozhodnutí, jež má formu „úplného znění licence“ (kde výrokem je ve skutečnosti aktuální text udělené licence po zahrnutí změn, o něž bylo požádáno). Zvolil-li žalovaný druhý způsob, nikterak to nepřivodilo nejasnost o tom, nakolik se změna licence dotýká původního rozhodnutí. Ze shora uvedeného je zřejmé, že změna se původního rozhodnutí dotýká v údajích o sídlu osoby zúčastněné na řízení. Rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence (rozhodnutí o změně licence) tak ze shora uvedených důvodů není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jak žalobce dovozuje, ani není zatíženo jinou vadou. Samo o sobě tedy rozhodnutí o změně licence ob stojí; není důvod jej rušit.

Ve vztahu k rozhodnutí o udělení licence ze dne 2.12.2010, č.j. 13116-8/2010-ERU, žalobce namítá, že v řízení o udělení licence mělo být doloženo stanovisko Technické inspekce České republiky.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.

Podle § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. se u nových energetických zařízení technické předpoklady prokazují územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem.

Z energetického zákona ve spojení s vyhláškou č. 426/2005 Sb. vyplývá, že posouzení požadavků zvláštních právních předpisů na uvedení energetického zařízení do provozu (a s tím související otázka doložení všech závazných stanovisek) není předmětem licenčního řízení. Technické předpoklady dokládá žadatel o licenci jednak rozhodnutím stavebního úřadu a kromě toho dokladem prokazujícím splnění požadavků zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Zákonodárce odkázal v poznámce pod čarou, která jako nenormativní část legislativního aktu slouží jako výkladová pomůcka, na § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, podle kterého organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve stanovených případech; při výrobě vyhrazených tlakových zařízení, nevztahuje-li se na ně platné nařízení vlády vydané k provedení zvláštního zákona.

Z citovaných ustanovení, ve spojení s tím, že zákonodárce výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevyplývá, že by měl žadatel o licenci nutně dokládat ještě stanovisko Technické inspekce České republiky.

V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen pouze doložit splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence. V rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008 Nejvyšší správní soud vyložil podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence tak, že toto rozhodnutí právo uvést energetické zařízení do provozu a nadále jej provozovat *in merito* nezakládá. Příslušným orgánem státní správy k povolení provozu energetického zařízení tohoto typu je stavební úřad.

Nelze přijmout argumentaci, že by v licenčním řízení měla být meritorně posuzována problematika, která spadá do kompetencí jiného orgánu státní správy; již s ohledem na to nelze z výše citované právní úpravy dovodit oprávnění žalovaného posuzovat v licenčním řízení technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho zkušební provoz za stanovených podmínek již povolil. Odpověď na tuto otázku poskytuje technická dokumentace stavby energetického zařízení (nikoli tedy revizní zpráva) a tu musel mít k dispozici stavební úřad při svém rozhodování.

Ani v této části tedy zdejší soud nedává žalobci zapravdu; zdejší soud nesouhlasí se žalobcem, že žalovanému nebylo prokázáno splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti.

Dále žalobce namítá, že zpráva o revizi ze dne 27.10.2010 (č. 23/27/10/2010) se týká pouze elektrické instalace NN části fotovoltaického systému, a tedy ani z tohoto důvodu nemohl žalovaný při rozhodování o udělení licence uzavřít, že

osoba zúčastněná na řízení doložila splnění technických předpokladů k zajištění licencované činnosti.

Ani v této otázce nedává zdejší soud žalobci zapravdu, neboť požadavek na revizi elektrické instalace VN části systému ze žádného právního předpisu neplyne, nadto nejde ani o požadavek rozumně dovoditelný. Je nepochybné, že smyslem doložení splnění technických předpokladů pro udělení licence je doložení toho, že žadatel disponuje konkrétním energetickým zařízením, které lze bezpečně a spolehlivě využívat – v posuzované věci k výrobě elektřiny v její výrobně. Výrobnou elektřiny je podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 20 energetického zákona energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení. Ve vztahu k takové výrobě elektřiny se tedy pro účely licenčního řízení předkládá revizní zpráva podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona a § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. VN částí (tedy ve skutečnosti přípojkou do stanice vysokého napětí) je přitom podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 3 energetického zákona zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojníc v elektrické stanici a mimo ni odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy a je určeno k připojení odběrného elektrického zařízení. Tato přípojka tedy není samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani jeho součástí; je totiž vymezována samostatně a od zařízení k výrobě elektřiny odlišně. Prokazovat splnění technických předpokladů pro přípojku by též nekorespondovalo s tím, že ve vztahu k této přípojce není třeba podle § 4 energetického zákona prokazovat vlastnické ani užívací právo (není-li samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani jeho součástí).

Jestliže tedy osoba zúčastněná na řízení žalovanému v řízení o udělení licence doložila revizní zprávu k NN části fotovoltaické elektrárny, žalovaný nepochybil, pokud ji nevyzval k doložení obdobné revize pro přípojku (pro VN část). Je přitom nerozhodné, že kolaudační souhlas Městského úřadu Česká Lípa ze dne 30.11.2010 vymezoval fotovoltaickou elektrárnu tak, že její součástí je i přípojka do VN stanice. Požadavky na doložení listin podle energetického zákona nemohou být bez výslovné zákonné (či alespoň podzákoné) opory směřovány s požadavky na doložení listin ke kolaudačnímu souhlasu, resp. obecně s požadavky plynoucími ze stavebního práva. Obsahové náležitosti kolaudačního souhlasu plynou podle § 122 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění účinném do 31.12.2012, z prováděcího právního předpisu, konkrétně z § 12 vyhlášky č. 526/2006 Sb., podle níž kolaudační souhlas musí obsahovat též označení a místo stavby. Stavbou se přitom podle § 2 odst. 3 stavebního zákona rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Je-li tedy předmět kolaudačního souhlasu (stavba) definován (mimo jiné) pro řízení o kolaudačním souhlasu jinak než výroba elektřiny pro účely licenčního řízení, nelze automaticky dovozovat, že zahrnutí VN části fotovoltaické elektrárny do kolaudačního souhlasu nutně znamená nutnost revize této části (její zahrnutí do revize a do zprávy o ní) pro účely řízení o udělení licence.

Zřetelný zákonný požadavek na to, aby se zpráva o revizi týkala též VN části fotovoltaické elektrárny, chybí, a nelze tak dospět k závěru, že jejím nedoložením nebyly splněny podmínky pro udělení licence.

Dále žalobce namítá rozpor v označení pozemků, na nichž se energetické zařízení nachází.

Provozovna se na žádosti o udělení licence a dokladech přikládaných k žádosti vymezuje údaji, podle kterých je možné jednoznačně určit energetické zařízení, na němž je vykonávána nebo má být vykonávána licencovaná činnost výroby elektřiny, tedy jinými slovy lokalizovat provozovnu výroby z hlediska jejího umístění. Identifikačními údaji jsou pak název nebo jiné rozlišující označení výroby elektřiny a údaje identifikující umístění provozovny, zejména název obce a případně její části, název ulice, číslo popisné a orientační, bylo-li přiděleno, poštovní směrovací číslo, dále název a číselný kód katastrálního území, kde je provozovna umístěna, parcelní číslo pozemku podle katastru nemovitostí, na kterém je provozovna umístěna, zakres umístění provozovny do kopie katastrální mapy (§ 5 vyhlášky č. 426/2005 Sb.).

Z obsahu správního spisu plyne, že v žádosti („Seznam jednotlivých provozoven“ – str. 1) bylo umístění energetického zařízení identifikováno pozemky p.č. 1577/1, 1607, 1665/11 v k.ú. Horní Libava. K pozemkům takto vymezeným bylo osobou zúčastněnou na řízení dokládáno též užívací právo, takto byly též uvedeny pozemky ve zprávě o revizi ze dne 27.10.2010, shodné vymezení pak je obsaženo i v rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa o umístění stavby ze dne 24.11.2009, ve smlouvě o dílo ze dne 1.7.2010, všechny tři pozemky jsou takto uváděny též v energetickém auditu. Z promítnutí zařízení do geometrického plánu, který je též obsažen ve správním spisu, plyne umístění zařízení na pozemcích p.č. 1607 a 1665/11, tomu též odpovídá kolaudační souhlas Městského úřadu Česká Lípa ze dne 30.11.2010. Z rozhodnutí o udělení licence pak plyne, že licence byla udělena s identifikací provozovny pozemky p. č. 1607 a 1665/1 (není sporu o to, že vždy se jednalo o p.č. v k.ú. Horní Libava).

Zapravdu je tedy třeba dát žalobci v tom, že rozhodnutí o udělení licence se odchyluje především od vymezení pozemků v žádosti (chybí p.č. 1577/1), navíc namísto identifikace pozemku parcelním číslem 1665/11 jej identifikuje parcelním číslem 1665/1. Nepochybně se jedná o vadu postupu žalovaného. Nutně navazující úvahou pak musí být úvaha, zda tento nedostatek je natolik významným zjištěním, jež indikuje důvodnou pochybnost v tom směru, že rozhodnutí o udělení licence pro konkrétní energetické zařízení nemělo být vůbec uděleno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je dán jiný stejně závažný důvod pro zrušení rozhodnutí, jímž by bylo celkové zamlžení okolností vydávání tohoto rozhodnutí.

Vhledem k tomu, že především z grafického vyznačení zařízení v terénu nemohou být dány objektivní pochybnosti o tom, že energetické zařízení osoby

zúčastněné na řízení se nachází na pozemcích p.č. 1607 a 1665/11 (tedy že provozovna ve skutečnosti není umístěna na pozemku p.č. 1577/1), čemuž odpovídá i kolaudační souhlas, pak nezahrnutí pozemku p.č. 1577/1 do vymezení umístění energetického zařízení v rozhodnutí o udělení licence, byť se jím žalovaný od vymezení těchto pozemků v žádosti odchýlil, může být stavěno logicky do souvislosti se skutečným stavem, jak bezprostředně před vydáním rozhodnutí o udělení licence žalovanému plynul ze správního spisu. Ten totiž žalovanému mohl vyplynout z grafického vyznačení zařízení v terénu a následně z doručení kolaudačního souhlasu, k němuž podle razítka došlé pošty došlo dne 30.11.2010 (rozhodnutí o udělení licence pak bylo vydáno dne 2.12.2010).

Žalovaný tedy vydal rozhodnutí o udělení licence s takto vymezeným umístěním energetického zařízení bez toho, že by odstraňoval rozpor mezi takto zjištěným stavem a údaji obsaženými v žádosti osoby zúčastněné a řízení o udělení licence, což bylo procesní chybou, nejde však o pochybení, jež by především zamlžovalo identifikaci energetického zařízení, pro jehož provoz byla licence udělena, ani jinak činilo nevěrohodným splnění podmínek pro udělení licence.

Pokud jde o identifikaci pozemku parcelním číslem 1665/1 v rozhodnutí o udělení licence, jde vysoce pravděpodobně o překlep, a tedy zřejmou nesprávnost rozhodnutí odstranitelnou postupem podle § 70 správního řádu. Ze žádného podkladu rozhodnutí o udělení licence neplyne, že by na tomto pozemku mělo být energetické zařízení vybudováno, tento pozemek je pozemkem samostatným a oddělným od ostatních pozemků, všechny podklady rozhodnutí přitom jako pozemek, na němž má být energetické zařízení umístěno, identifikují pozemek p.č. 1665/11, který žalovaný v rozhodnutí o udělení licence nezmiňuje vůbec. Překlep je nadto racionálně lehce vysvětlitelný podobnou identifikací obou pozemků (p.č. 1665/1 a 1665/11).

Zdejší soud tedy uzavírá, že ani označení pozemků, na nichž se energetické zařízení nachází, v rozhodnutí o udělení licence není důvodem, pro který by mělo být toto rozhodnutí rušeno.

VI. Závěr

Zdejší soud tedy ze shora uvedených důvodů uzavírá, že žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodným, zároveň nezjistil žádnou vadu, k níž by musel přihlídnout ze své úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Zdejší soud přitom rozhodoval bez jednání za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. (žalobce i žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasili), nutnost ve věci jednat nebyla dána ani potřebou nad rámec obsahu správního spisu dokazovat.

VII. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi,

který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to by formálně mohlo náležet žalovanému (byť ten ve skutečnosti nebyl k žalobci v nikterak kontradiktorním postavení), tomu však především žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, a proto zdejší soud rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak o nákladech soud rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. 3. 2015

JUDr. David Raus, Ph.D.
předseda senátu